

[Erlendsson.]

Christianias bygninger så megen elendighed, at det ville tage meget lang tid for mig at gennemgå det hele. Mange nationers ungdom går til grunde derude. I et koldt og mørkt kælderrum fandt jeg også 5 unge mennesker fra Grønland, mænd og kvinder sovende under de mest usle og uhumske forhold. Her er noget for vore grønlandske folketingsmedlemmer at tage fat på.

I øvrigt mener jeg, at narkobekæmpelsen her i landet har slået fuldstændig fejl. Gennem folketingets bibliotek har jeg forsøgt at få at vide, hvor store bevillinger der er givet til formålet, men har fået til svar, at det har man allerede prøvet for et år siden, men da kunne man heller ikke finde ud af det.

Det står imidlertid fast, at det drejer sig om betydelige beløb, så der er intet økonomisk forsømt. Jeg mener derfor, at tiden nu må være inde til, at folk med andre meninger om, hvordan sagen skal gribes an, på baggrund af den hidtidige fuldstændige, åbenlyse fiasko, får lov til at forsøge sig. I 1971 rettede en lægegruppe, blandt hvis medlemmer var flere meget kompetente og anerkendte folk fra Århus, en henvendelse til regeringen herom.

Jeg mener, at tiden nu må være inde til at spørge Århus.

Peter Holst (V):

I ret høj grad er forslaget til bistandslov en organisationsplan for, hvorledes vejledning og økonomisk og praktisk hjælp samt behandling og pleje m.v. skal stilles til rådighed for den, der har brug for det. Forslaget indeholder en systematisering og en sammenkobling af diverse sociale hjælpeparter, der hidtil har flagret for uafhængigt af hinanden. Man kan karakterisere bistandslovsforslaget som den sidste enkelt del af et sæt socialpolitisk værktøj, som blev resultatet af det kommissionsarbejde, der blev igangsat for 10 år siden, bl.a. på initiativ af det nuværende regeringsparti.

Til det af hr. Erlendsson nys nævnte eksempel med pigen, der ikke kunne findes af forældrene, kan man sige, at det foruden en beretning om en personlig tragedie i grunden er et argument netop for bistandsloven ud fra, at det netop er et hovedpunkt i denne lov, at der skal være en bedre samordning mellem de instanser, der skal tage

sig af lovområdets klienter, så det kan i grunden ikke være et modargument imod den samordning, bistandslovsforslaget drejer sig om.

Ligesom socialministeren ved fremsættelsen forbeholdt sig at kunne komme med ændringsforslag under lovens gang igennem folketinget, vil det være naturligt for partierne at søge ting yderligere klarlagt og eventuelt foreslå ændringer, også vedrørende det af fru Eva Gredal her nævnte område om refusionssatser m.v.

Spørgsmålet om børne- og ungdomsværene, der tænkes afløst, er netop nu taget op af Kommunernes Landsforening, og jeg synes, man må have sympati med tanken om at lade socialudvalgene i tiden fra april 1974 til april 1975 fortsat have børneværns-sagerne, indtil det lovsforslag, vi her behandler, kan træde i kraft. Det kunne være medvirkende til at give primærkommunernes socialudvalg en glidende indføring i en væsentlig opgave, som helt og fuldt bliver deres fra bistandslovens ikrafttræden.

At mødrehjælp og revalidering efter denne lov kommer tættere på de folkevalgte forsamlinger, i begge kommunetyper i øvrigt, er en tilfredsstillende ting, der kun kan være med til at befordre det kommunale selvstyre, og der er for mig at se ingen grund til at betvivle, at loven overalt vil blive efterlevet efter sin ånd.

Lovens forskellige paragraffer om institutioner, både dag- og døgninstitutioner, er åbne over for i højere grad at lægge vægten på privatpræget dagpleje. Man har vel hidtil i for høj grad alene villet dække sådanne behov ved institutioner. Der er et ret talende afsnit i perspektivplanredegørelse nr. II — det er afsnit 46 — hvor det fortælles, at mens 100 nye børnehavpladser giver en nettotilvækst på arbejdsmarkedet på 18 heltidsbeskæftigede, så giver 100 nye vuggestuepladser derimod et nettofald på 2 heltidsbeskæftigede. Ting kunne tyde på, at vi ikke rigtig har forstået værdien af at bruge private hjem i det sociale børnepasningsarbejde. Jeg vil gerne have lov at komme ind på en samtale med næstformanden for Københavns børneværn, direktør Ernst Larsen, som Politiken har haft i fjor, den 4. februar: direktør Larsen siger, at en høj standard ikke garanterer trivsel eller resultater. Han advarer imod at tro på, at en institu-